

BABILON

Starodavna Babilonija – Zgodovina Babilonije

Nekoč mogočno mesto Babilon, kjer so bili Judje v ujetništvu 70 let, je postalo simbol moči, materializma in krutosti.

Mesto Babilon je bilo prestolnica starodavne pokrajine Babilonije v južni Mezopotamiji. Nahajalo se je na reki Evfrat, okoli 80 km južneje od današnjega Bagdada in samo malo severno od današnjega iraškega mesta Al-Hillah.

Velikansko bogastvo in moč tega mesta, skupaj z osupljivo velikostjo in svojim videzom, so bili zagotovo pojmovani kot mit iz Biblije, dokler niso bili odkriti temelji in tekom 19.st. je sledila bogata potrditev obstoja mesta. Arheologi so osupli obstali, ko so spoznali, da njihova odkritja dokazujejo, da so nekatere zgodbe v Bibliji odraz dejanskega stanja, kar se je takrat dogajalo.

Beseda »Babilon«

Babilon po akadjsko »babilani«, kar pomeni »Božja vrata«, je postalo prestolnica pokrajine Babilonije. Etimologija besede Babel v Bibliji pomeni »zmeden« (Gen 11:9) in skozi vso Biblijo je Babilon predstavljal simbol zmede povzročene zaradi brezbožnosti. Beseda Babilon je grška oblika hebrejske besede Babel

Babilonski stolp

Biblija govori, da so se vsi napačni sistemi religije začeli v deželi Babilona in imajo pridih duha Babilona v zadnjih dneh svojega obstoja. Zanimivo je, da vsebujejo vsi organizirani sistemi religij v današnjem svetu sledi starodavnega Babilona. Biblija piše (Gen 10:10), da so po veliki poplavi vsi ljudje govorili en jezik in da je mož po imenu Nimrod zgradil mesto in ustanovil skupno religijo. Nimrod je bil potomec Noetovega sina Hama. Geneza 11:1-9 opisuje zgradbo kot »katere vrh bi lahko segal v nebesa«. Piše tudi, da je Bog stopil z nebes in pomešal njihove jezike in mogoče tudi rase in tako kaznoval domišljavost ljudi. Tako bi bili ljudje prisiljeni upoštevati prvotno Gospodovo zapoved »bodi rodoviten in naseli vso zemljo«. Zanimivo, da so bili materiali uporabljeni za Babilonski stolp isti, kot tisti, ki so jih uporabili za gradnjo babilonskih ziguratov.

Pregled Babilonske zgodovine

Babilonija (prvotno babilanija) je bil starodaven imperij na bližnjem vzhodu v južni Mezopotamiji, med rekama Evfrat in Tigris. Skozi zgodovino so bili glavni tekmeci za prevlado nad ozemljem Asirci. Babilonci so pod kraljem Nebukadnezarjem II. uničili Jeruzalem, prestolnico kraljestva Jude in odpeljali izvoljeno Božje ljudstvo v suženjstvo leta 587 pr.Kr.

Biblija razodeva veliko o Babiloncih, vse od Hammurabija (2000 pr.Kr.) pa do padca Babilona (500 pr.Kr.). Lahko rečemo, da se vse skozi Staro zavezo dogaja z ozirom na Babilonijo, njihove ljudi, kulturo, religijo, vojsko...

Babilonija je bila dolga, ozka, okoli 65 km široka pokrajina na najširšem območju in je merila okoli 8000 kvadratnih milj. Na severu je mejila na Asirijo, na vzhodu na Elam, na jugu in zahodu na arabsko puščavo, čisto na jugu pa na perzijski zaliv.

Najstarejši znani naseljenci so bili Sumerijci, na katere se Biblija nanaša kot »ljudstvo iz pokrajine Šinar« (Gen 10:10). Sargon, mož iz enega izmed sumerijskih mest je poenotil ljudi Babilonije pod svojo oblastjo okoli 2300 pr.Kr. Mnogo učenjakov verjame, da je Sargon ista oseba kot Nimrod.